Hoi Ad,

Erg interessant. Inderdaad een opvallende parallel met het Gilgamesj-verhaal.
Er ontbreekt echter een component die ik bij het Gilgamesjverhaal zo interessant vind: de wildheid van het dier en het temmen ervan (en het daaropvolgende rampzalige superioriteitsgevoel van mens boven dier). Het Gilgamesj-epos bevindt zich op de overgang van jager-verzamelaars naar agrarisch-sedentaire gemeenschappen waarbij in dit geval het rund wordt getemd voor het leveren van melk, mest en trekkracht.
In het geval van Aisja is de kameel al getemd. Dit was overigens zijn redding. Terwijl de oorspronkelijke wilde kamelen in Noord-Amerika door de (vanaf ongeveer 15.000 jaar geleden) invasieve mensen vanuit Eurazië werden uitgeroeid, ontsnapte het deel dat via dezelfde Beringstraat de andere kant opgetrokken was aan eenzelfde lot door zich te laten domesticeren.

De domesticatie van het rund was overigens maar gedeeltelijk: Aristoteles stelt in 350 v. Chr. in zijn Historia animalium vast dat de herders nauwelijks controle hebben over de koeien als de bronsttijd bij de runderen in het voorjaar aanbreekt en de stieren zich bij de kudde voegen om met de tochtige koeien te paren.

Nog even een belangrijk punt over stierenpoep: stieren bepalen onderling het liefst op afstand wie de sterkste is. Ze kunnen elkaar met de hoorns namelijk lelijk verwonden. Onderdeel van de bepaling is het parallel aan elkaar gaan staan met de koppen van elkaar af. Ze staan op die manier dus met hun neus dicht bij de kont van de ander. In de bronsttijd krijgen stieren de neiging om met de basis van hun staart hun eigen poep tegen de billen uit te wrijven. Waarschijnlijk vertelt de geur van de poep veel over de fysieke gesteldheid van het dier. Degene die het eerst zo'n bevroren gevecht verbreekt erkent de ander als zijn meerdere.
Ook in de kuil zal het achterlaten van zoveel mogelijk geur van het dier middels het afwrijven van uitscheiding van huidklieren tegen de kuilwand en het laten vallen van poep bijdragen aan het kenbaar maken van de gesteldheid van de stier.

Dat het epos verhaalt van het onder de poep smijten van Enkidu door de kwast van zijn staart zal een combinatie zijn van het staart-poepwrijven, het in de kuil poepen en het, met poep vermengd, zand opgooien met de voorpoten door de stier, mogelijk ook richting de toeschouwer.

Hartelijke groet,
Jeroen